

Arrest

nr. 72 577 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN *loco* advocaat H. RIAD en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Qole Gholak in het district Surkh Parsa van de provincie Parwan. U bent Hazara en sjiietisch moslim. Volgens uw verklaringen werd u verliefd op een meisje, N.S. (...) (O.V. 6.320.990), met wie u intussen een religieus huwelijk heeft afgesloten in Pakistan. U leerde haar kennen in uw winkel. Er was echter een probleem omdat ze reeds verloofd was. Haar verloofde had jullie samen gezien in het bos en vertelde dit aan haar familie. U werd opgezocht door haar verloofde, haar broer en vader in uw winkel en u werd er door hen

geslagen. Een tijd later kwam N. (...) u vertellen dat haar huwelijk met haar verloofde snel gearrangeerd zou worden. Hierop besloten jullie samen te vluchten. Volgens uw verklaringen was u ongeveer tweeënhalve maand onderweg. Ook uw jongere broer A.S. (...) (O.V. 6.312.582) ontvluchtte met jullie het land. U kwam in België aan op 8 september 2008 en vroeg er de dag nadien asiel aan. Op 23 januari 2009 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof gehecht werd aan uw asielsrelaas. Deze beslissing werd op 29 april 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw beroep voor de Raad van State werd verworpen.

Op 12 juni 2009 diende u een tweede asielaanvraag in waarbij de Dienst voor Vreemdelingenzaken (DVZ) op 26 juni 2009 een beslissing nam tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. Op 3 juli 2009 diende u een derde asielaanvraag in waarbij DVZ op 12 augustus 2009 eveneens een beslissing nam tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag.

Op 28 augustus 2009 vroeg u asiel aan in Zweden en op 1 oktober 2009 vroeg u asiel aan in Noorwegen. Gezien de Dublin-akkoorden werd België verantwoordelijk geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag en werd u op 30 april 2010 terug naar België gebracht waar u een vierde keer asiel aanvroeg. Op 24 augustus 2010 weigerde het CGVS u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 18 februari 2011 de beslissing van het CGVS.

Na deel te hebben genomen aan een hongerstaking diende u op 9 maart 2011 een vijfde asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw vijfde asielaanvraag legt u vier foto's neer.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wezen uw eerste en uw vierde asielaanvraag af omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielsmotieven. Als nieuwe elementen in uw vierde asielaanvraag legt u vier foto's neer.

De neergelegde documenten kunnen de initiële appreciatie van het CGVS niet wijzigen. De foto's tonen u en in een geval ook uw partner in een winkel. De foto's kunnen evenwel uw specifieke asielsmotieven niet onderschrijven (CGVS p.3,4). U stelt dat deze foto's aantonen dat u daar effectief was en dat het ook gaat over de periode van uw relatie (CGVS p.4). Echter, uit deze foto's kan niet worden afgeleid waar deze winkel zich bevindt, noch in welke periode deze werden genomen. De foto waarop u en N.S. (...) (O.V. 6.320.990), de vrouw met wie u beweert anderhalf jaar een relatie te hebben gehad in Afghanistan, in een winkel te zien zijn, kan hoogstens aantonen dat jullie elkaar kennen. Dit stuk bewijst evenwel niet dat jullie daadwerkelijk een relatie hebben gehad. Naast het neerleggen van de foto's formuleert u ook enkele opmerkingen. De wijzigingen die u aanbrengt in uw verklaringen als antwoord op de argumenten in de weigeringsbeslissing van het CGVS zijn laattijdig en kunnen de initiële vaststellingen dan ook niet ontkrachten. Zo slaagt ook het gegeven dat u (nadat uw manifeste gebrek aan kennis over de neergelegde documenten in uw vierde asielaanvraag werd opgemerkt) nu wel beweert de inhoud van deze documenten te kennen er niet in uw asielsrelaas aannemelijk voor te stellen (CGVS p.3).

De vaststellingen die bij uw eerdere asielaanvragen geformuleerd werden aangaande uw asielsrelaas heeft u door het voorleggen van bovenstaande documenten geenszins kunnen weerleggen. U bent er bijgevolg niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Surkh Parsa, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" - "Veiligheidssituatie in het Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjsir, Logar, Kapisa, Bamyan, Daykundi en Kabul" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog

steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. De provincie Parwan, waarvan u beweert afkomstig te zijn, wordt in 2010 door ANSO als de veiligste provincie grenzend aan Kabul beschouwd (zie hogervermelde SRB). Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Parwan aanvallen voorkomen tegen de Multi National Forces en regeringstroepen. In het district waarvan u afkomstig bent wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Dahane Parandaz in het district Surkh Parsa van de provincie Parwan. U bent Hazara en sjiietisch moslim. U verklaarde verloofd te zijn met uw neef, maar u wou hem echter niet huwen omdat u niet verliefd op hem was en omdat hij epilepsie had. U leerde H. AH S. (...) (O.V. 6.312.586) kennen, werd verliefd op hem en jullie begonnen een relatie. Uw neef zou u samen met Hassan Ah gezien hebben en dit tegen uw familie hebben verteld. U zou geslagen zijn door uw vader en broer. Na enkele maanden kwam uw oom om het huwelijk met uw neef te regelen. U ging naar H. (...) en vluchtte samen met hem en zijn kleinere broer AH A S (...) (OV. 6.312.582). Volgens uw verklaringen was u ongeveer tweeënhalve maand onderweg. U kwam in België aan op 8 september 2008 en vroeg er de dag nadien asiel aan. Op 23 januari 2009 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus daar er geen geloof gehecht werd aan uw verklaringen. Deze beslissing werd op 29 april 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw beroep bij de Raad van State werd verworpen.

Op 12 juni 2009 diende u een tweede asielaanvraag in waarbij de Dienst voor Vreemdelingenzaken (DVZ) op 26 juni 2009 een beslissing nam tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag.

Op 3 juli 2009 diende u een derde asielaanvraag in waarbij DVZ op 12 augustus 2009 eveneens een beslissing nam tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag.

Op 28 augustus 2009 vroeg u asiel aan in Zweden en op 1 oktober 2009 vroeg u asiel aan in Noorwegen. Gezien de Dublin-akkoorden werd België verantwoordelijk geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag en werd u op 30 april 2010 terug naar België gebracht waar u een vierde keer asiel aanvroeg. Op 24 augustus 2010 weigerde het Commissariaat-generaal u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 18 februari 2011 de beslissing van het Commissariaat-generaal.

Na deel te hebben genomen aan een hongerstaking diende u op 9 maart 2011 een vijfde asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw vijfde asielaanvraag legt u een psychologisch verslag en een brief neer.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wezen uw eerste en uw vierde asielaanvraag af omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. Als nieuwe elementen in uw vierde asielaanvraag legt u een psychologisch verslag en een brief neer.

De neergelegde documenten en bijkomende verklaringen kunnen de initiële appreciatie van het Commissariaat-generaal niet wijzigen. Door het opnieuw brengen van uw asielrelaas tracht u uw asielmotieven alsnog aannemelijk te maken. Het aanbrengen van wijzigingen in het relaas of het ontkennen van bepaalde verklaringen volstaan echter niet om de geloofwaardigheid van uw vluchtverhaal te herstellen. Daarnaast haalt u psychologische problemen aan. U tracht deze psychologische problemen te onderbouwen met een document dat zich als een "verslag psychologische begeleiding" voorstelt. Gezien de inhoud van dit document en de opsteller ervan kan dit verslag evenwel niet als een medisch noch als een psychologisch attest beschouwd worden. Het stuk laat zich volledig als een advies in het kader van uw asielaanvraag lezen. Zo worden uw leven én uw asielmotieven volledig verhaald, worden de levensomstandigheden van de Afghaanse vrouw beschreven (met verwijzing naar UNHCR en UNAMA-gegevens) en wordt besloten dat uw klachtenpatroon depressieve en angst-gerelateerde symptomen lijkt te vertonen. De brief vermeldt verder dat u tijdens uw verblijf in het asielcentrum te Sint-Truiden een overdosis medicatie nam. Niets uit het verslag van psychotherapeut en criminoloog Van Hespen vermag een ander licht te werpen op de inschatting van uw asielmotieven of op de inschatting van de geloofwaardigheid ervan.

De vaststelling van uw eerste en vierde asielaanvraag dat u uw asielmotieven niet aannemelijk heeft weten voorstellen, heeft u door uw verklaringen en door het neerleggen van bovenstaande documenten tijdens uw vijfde asielaanvraag niet kunnen weerleggen. De vluchtelingenstatus moet u derhalve geweigerd worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Surkh Parsa, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" — Veiligheidssituatie in het Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjsir, Logar, Kapisa, Bamyān,

Daykundi en Kabul" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. De provincie Parwan, waarvan u beweert afkomstig te zijn, wordt in 2010 door ANSO als de veiligste provincie grenzend aan Kabul beschouwd (zie hogervermelde SRB).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Parwan aanvallen voorkomen tegen de Multi National Forces en regeringstroepen. In het district waarvan u afkomstig bent wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekers verwijzen naar de bestreden beslissing en naar het feit dat er in de vorige bestreden beslissing getwijfeld werd aan de waarachtigheid van de relatie van verzoekers en zij lichten toe dat zij daarom opnieuw een asielaanvraag indienen.

Waar de verwerende partij stelt dat men uit foto's niet kan afleiden dat verzoekers een relatie hadden, vragen verzoekers zich af hoe zij deze relatie dan wel had moeten bewijzen. Verzoeker benadrukt op de

hoogte te zijn van de appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij doch wijst zij erop dat dit niet mag betekenen dat men objectieve elementen gaat misbruiken. Verzoekers wijzen erop dat zij nog steeds samen zijn.

Wat betreft het motief van de commissaris-generaal dat verzoeker wijzigingen aanbrengt in zijn verklaring als antwoord op de argumenten in de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal wijzen verzoekers erop dat deze documenten reeds het voorwerp te zijn geweest van een uitgebreid debat in het vorige verzoekschrift van verzoekers voor de Raad. Verzoekers wijzen erop dat verzoeker analfabeet is waardoor hij niet precies weet wat er in de documenten geschreven is en hij weet ondertussen echter wel dat het om een document van A.M. (...) gaat en een document van de dorpsouderen. Verzoeker verwijst naar de verklaringen die hij dienaangaande heeft afgelegd bij de commissaris-generaal.

Verzoekers gaan niet akkoord met de redenering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt door het voorleggen van de nieuwe documenten die hij in het kader van zijn huidige asielaanvraag heeft neergelegd. Verzoekers menen dat deze redenering er op neer komt dat het voor verzoekers onmogelijk is om ooit nog hun geloofwaardigheid aan te tonen en hij verwijst naar de richtlijnen van het UNHCR waaruit blijkt dat de gehele context opnieuw dient bekeken te worden. Het feit dat verzoekers opnieuw samen zijn is een element die volgens hen opnieuw had bekeken moeten worden. Dit element is volgens verzoekers een element dat de commissaris-generaal er toe had moeten leiden dat de commissaris-generaal zijn standpunt herzag en hen een eerlijke kans zou geven. Deze manier van werken is volgens hen strijdig met de richtlijnen uit de proceduregids waaruit blijkt dat de bewijslast verdeeld is. Verzoekers merken op dat het loutere feit dat de foto's van verzoekers samen in de winkel geen voldoende bewijs zijn om hun asielrelaas aannemelijk te maken niet kan leiden tot de vaststelling om tot de ongeloofwaardigheid te besluiten. Het relaas van verzoekers is volgens hen niet plausibel en niet in strijd met algemeen gekende feiten.

Verzoekers benadrukken dat zij een buitenechtelijke relatie hebben gehad en dat deze relaties streng worden aangepakt in Afghanistan op basis van de Sharia en zij citeert dienaangaande en rapport van het UNHCR.

Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing van verzoekster waarin wordt gesteld dat het aanbrengen van wijzigingen in het relaas of het ontkennen van bepaalde verklaringen niet volstaat om de geloofwaardigheid van hun asielrelaas te herstellen, beklemtonen verzoekers dat verzoekster geen wijzigingen in het relaas heeft aangebracht, noch bepaalde verklaringen heeft ontkend en er wordt verwezen naar het interview van de commissaris-generaal waarin dit wordt bevestigd.

Vervolgens merken verzoekers op dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt waarom er geen rekening wordt gehouden met het psychologische verslag van verzoekster en wijst zij erop dat er geen enkele objectieve reden wordt aangegeven. Verzoekers wijzen erop dat de commissaris-generaal elke asielaanvraag serieus dient te behandelen en dat spreken van ongeloofwaardigheid een zeer subjectief element is. Verzoekers menen dan ook dat als men geen rekening houdt met voorliggende objectieve elementen schendt men volgens verzoekers de vluchtelingenconventie waarin er juist wordt verwezen naar een gevoel dat uitermate subjectief is en naar het gegeven dat dit door de bevoegde autoriteiten moet worden geobjectiveerd aan de hand van de voorliggende elementen. Het feit dat de commissaris-generaal helemaal geen rekening houdt met dit psychologische verslag omdat het verslag een relaas bevat van verzoekster is volgens verzoekers niet correct. Verzoekers stellen zich de vraag hoe een therapeut anders de psychologische toestand van een patiënt kan beoordelen indien deze geen gewag maakt van zijn verleden.

Verzoekers benadrukken dat het uitgangspunt van de commissaris-generaal zou moeten zijn of verzoekers *in casu* enig risico lopen ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Het bijzonder profiel van verzoekster is door de bestreden beslissing niet in acht genomen terwijl zij thans als vrouw veel kwetsbaarder is. Verzoekers wijzen erop dat de specifieke context van morele misdrijven en het niet "*honoreren*" van een gearrangeerd huwelijk voor een vrouw grote risico's inhoudt. Verzoekers wijzen erop dat verzoekster riskeert vermoord te worden aangezien haar vader oordeelt dat zijn eer is aangetast en dat de bestreden beslissing alleen is ingegaan op formele elementen zonder dat de grond van het relaas ernstig wordt genomen. Verzoekers wijzen erop dat er thans risico's zijn op vervolging en een disproportionele straf voor verzoekster zeer reëel is. Verschillende NGO's trekken aan de alarmbel door er op te wijzen dat er steeds meer zelfmoordpogingen zijn door de Afghaanse vrouwen.

Verzoekers verwijzen naar een artikel van 27 maart 2011 in de krant The Guardian waaruit blijkt dat de Afghaanse vrouwen te vaak zodanig hopeloos zijn dat ze zelfmoord te plegen. Verzoekers wijzen erop dat verzoekster had getracht een einde aan haar leven te brengen door een overdosis medicatie te nemen en zij is hopeloos en voor haar is terugkeer naar haar land, gewoonweg geen mogelijkheid gelet op de risico's die zij zelf en haar echtgenoot lopen.

Verzoekers verwijzen naar *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan"* van december 2009. Er wordt ook verwezen naar het arrest van 20 juli 2010 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande Afghaanse vrouwen die een Westerse levenswijze hebben en niet langer worden uitgewezen. Verzoekers wijzen erop dat zij zich schuldig hebben gemaakt hebben aan een "onzedelijk" gedrag volgens de Sharia wetgeving. Verzoekster heeft zich bovendien niet alleen schuldig gemaakt aan een buitenechtelijke relatie, maar ook omdat zij is gevlucht en zij is tussen gekomen in een gearrangeerd huwelijk. Dienaangaande verwijst verzoekers naar een arrest van de Vaste Beroepscommissie.

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in het artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens de welke elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers verwijzen naar het standpunt van het UNHCR aangaande de subsidiaire bescherming in het kader van de veiligheidssituatie in het district Parwan. Verzoekers wijzen erop dat de commissaris-generaal er geen rekening mee heeft gehouden met het feit hoe zij hun streek van herkomst dan wel moeten bereiken, aangezien Shinwari, Siyagerd volgens het UNHCR onveilig zijn. Verzoekers verwijzen in dit kader naar het artikel 3 van het EVRM en naar het arrest van de Raad van State van 18 juli 2011 aangaande de MSS beslissing die werd genomen aangaande de reisroute van een asielzoeker.

Verzoekers besluiten dan ook dat zij erkend moeten worden als vluchteling of zij het statuut van de subsidiaire bescherming moeten toegekend krijgen.

Zij vragen dan ook in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal opdat er een onderzoek wordt gedaan naar de afkomst van verzoekers en naar hun terugkeer.

2.2. Verzoekers klagen de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekers brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van verzoekers moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

2.5. De essentie van het asielrelaas van verzoekers is dat zij in Afghanistan gedurende anderhalf jaar een buitenechtelijke of onwettige relatie hadden, waarvan de familie van verzoekster op de hoogte was.

2.5.1. In zijn arrest nr. 26.478 van 27 april 2009 in de zaak van verzoekers stelde de Raad:

“2.6. Voorts concludeert de Raad na lezing van de stukken van het administratief dossier dat verzoeksters relaas, te weten de anderhalf jaar lange geheime relatie met Hassan Ali en hun gezamenlijke vlucht uit Afghanistan, als manifest verzonnen overkomt.

Immers, er dient vooreerst gewezen te worden op het feit dat blijkens verzoeksters verklaringen zij in een traditioneel gezin is opgegroeid (gehoor, p. 10) waarin, zoals algemeen is geweten, de eer van de familie van primordiaal belang is zodat verzoekster en Hassan Ali zich toch ten zeerste moeten bewust zijn geweest van de risico's die een geheime relatie met zich zou meebrengen, temeer verzoekster reeds verloofd was met haar neef. In dit kader dient nog aangestipt te worden dat het ook totaal niet aannemelijk is dat verzoekster nadat zij en haar geliefde waren betrapt, als traditioneel opgevoed meisje, het initiatief zou nemen -zij was immers diegene die naar de winkel terug ging- om de buitenhuwelijkse seksuele betrekkingen met Hassan Ali verder te zetten, wetende dat haar vader tegen deze relatie was en wetende dat ze reeds als echtgenote was beloofd aan een neef, zij met een dergelijk gedrag haar eigen reputatie en de eer van de ganse familie, moedwillig op het spel zette en zij

ook moet hebben geweten dat zij met dergelijk gedrag haar leven en dat van Hassan Ali op het spel zette. Het is tevens ongeloofwaardig dat verzoekster, betrap met haar geliefde, achteraf toch nog de mogelijkheid ziet of de mogelijkheid krijgt om "heel dikwijls" naar Hassan Ali toe te gaan (gehoor p. 10). De Raad merkt op dat verzoekster de vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent niet betwist noch weerlegt. Waar verzoekster argumenteert dat zij en Hassan Ali elkaar al anderhalf jaar kenden doch dat uit hun verklaringen blijkt dat er niet veel ruimte was voor uitgebreide gesprekken over de familie is de Raad van oordeel dat dit niet ernstig is. Verzoekster en Hassan Ali beweren reeds anderhalf jaar geliefden te zijn geweest in Afghanistan zodat het onwaarschijnlijk is dat zij, afkomstig uit dezelfde regio en beiden Hazara elkaars familie niet zouden kennen. Het feit dat verzoekster niet op de hoogte is van de samenstelling van het gezin van Hassan Ali en hij geen notie heeft van de verloofde met wie verzoekster moest trouwen, ondermijnt in ernstige mate verzoeksters bewering dat zij samen met Hassan Ali uit Afghanistan vluchtte omwille van een geheime relatie. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, namelijk dat het niet weten of haar echtgenoot meerdere broers heeft of niet, juist aantoon dat zij de waarheid spreekt, is de Raad van oordeel dat daaruit redelijkerwijs kan afgeleid worden dat verzoekster en Hassan Ali elkaar niet kenden of dat zij elkaar wel kenden en het opgediste verhaal verzonnen hebben. Het feit dat verzoekster analfabeet zou zijn wijzigt niets aan deze vaststellingen."

Verzoekers weerleggen deze motieven niet. Ook ter zitting werd verzoekster geconfronteerd met het feit dat het weinig waarschijnlijk is dat als zij in een Afghaans dorp woonde in een zeer conservatieve familie gedurende een jaar een geheim relatie kon hebben, die volgens haar verklaringen nog voortduurde na de ontdekking van deze relatie. Verzoekster stelt dat zij zolang haar familie niet op de hoogte was dankzij smoesjes haar partner kon bezoeken en zij vervolgens nog snelle ontmoetingen had bij de rivier als zij de afwas deed. Verzoekster weerlegt hiermee de uitvoerige motivering uit het arrest van de Raad dat kracht van gewijsde heeft niet. De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.5.2. Daar waar verzoekster als bewijs van haar relatie foto's neerlegt stelt de Raad de relatie van verzoekers niet in vraag, maar uit de foto's blijkt niet dat verzoekers in Afghanistan gedurende anderhalf jaar een buitenechtelijke of onwettige relatie hadden.

2.5.3. Wat de neergelegde Afghaanse documenten betreft stelde de Raad in zijn arrest nr. 56 308 van 18 februari 2011 betreffende de zaak van verzoekers "De documenten die verzoekers bij hun vierde asielaanvraag neerlegden, kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uit het administratief dossier blijkt dat corruptie bij het verkrijgen van civiele documenten in Afghanistan wijdverbreid is, dat documenten in de praktijk op niet-reguliere wijze verkregen kunnen worden en dat veel valse Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke Afghaanse documenten te onderscheiden zijn (zie antwoorddocument 4 maart 2008, Afgh2008-015w). Het antwoorddocument somt een aantal documenten op die vrij eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn. Uit de tekst kan worden afgeleid dat het hier niet om een beperkende opsomming gaat en dat ook andere civiele documenten op niet-reguliere wijze verkregen kunnen worden. Het feit dat valse documenten in Afghanistan gemakkelijk verkrijgbaar zijn, betekent op zich niet dat de documenten die verzoekers neergelegd hebben vals zijn. Het betekent echter wel dat de documenten slechts een beperkte bewijswaarde hebben en slechts een geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen, maar niet volstaan om de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas te weerleggen. Aldus blijft de vaststelling dat het asielrelaas van verzoekers ongeloofwaardig is onverminderd gelden. "

De Raad stelt ook vast dat er een belangrijke tegenstrijdigheid is tussen de verklaringen van verzoekster in het gehoor van 17 november 2008 en het gehoor van 28 juli 2010. In het eerste gehoor stelt verzoekster dat zij verloofd was met iemand anders en van haar ouders moest zij hem huwen maar zij wou dat niet (p. 8). Op de vraag of zij gehuwd is antwoordde verzoekster enkel een islamitisch, religieus huwelijk met verzoeker (p. 3). Ook verzoeker stelt in het gehoor van 17 november 2008 dat verzoekster hem verteld had dat zij verloofd was (p. 5). Tijdens het gehoor van 28 juli 2010 stelt verzoekster dat zij twee keer (religieus) gehuwd is, de eerste keer met haar verloofde en vervolgens met verzoeker (p. 3). Verzoekster werd ter zitting hiermee geconfronteerd, maar zij stelt dat er tijdens het eerste gehoor een misverstand was. Dit overtuigt niet.

De wijziging van de verklaringen van verzoekster stemt overeen met het feit dat zij voor het gehoor en naar aanleiding van een nieuwe asielaanvraag een document neergelegd heeft waarin gesteld wordt dat zij reeds gehuwd was met haar eerste verloofde en dat alleen dit huwelijk geldig is (zie dossier, 05132X, map 13). Dit document is echter strijdig met haar vroegere verklaringen.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een

document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

2.5.4. Verzoekende partij merkt op dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt waarom er geen rekening wordt gehouden met het psychologische verslag van verzoekster en wijst zij er op dat er geen enkele objectieve reden wordt aangegeven. Het feit dat de commissaris-generaal helemaal geen rekening houdt met dit psychologische verslag omdat het verslag een relaas bevat van verzoekster is volgens verzoekers niet correct. Verzoekers stelt zich de vraag hoe een therapeut anders de psychologische toestand van een patiënt kan beoordelen indien deze geen gewag maakt van zijn verleden.

De bestreden beslissing stelt: *“Daarnaast haalt u psychologische problemen aan. U tracht deze psychologische problemen te onderbouwen met een document dat zich als een “verslag psychologische begeleiding” voorstelt. Gezien de inhoud van dit document en de opsteller ervan kan dit verslag evenwel niet als een medisch noch als een psychologisch attest beschouwd worden. Het stuk laat zich volledig als een advies in het kader van uw asielaanvraag lezen. Zo worden uw leven én uw asielmotieven volledig verhaald, worden de levensomstandigheden van de Afghaanse vrouw beschreven (met verwijzing naar UNHCR en UNAMA-gegevens) en wordt besloten dat uw klachtenpatroon depressieve en angst-gerelateerde symptomen lijkt te vertonen. De brief vermeldt verder dat u tijdens uw verblijf in het asielcentrum te Sint-Truiden een overdosis medicatie nam. Niets uit het verslag van psychotherapeut en criminoloog Van Hespen vermag een ander licht te werpen op de inschatting van uw asielmotieven of op de inschatting van de geloofwaardigheid ervan.”*

De Raad meent dat er op zich geen bezwaar is dat een psychologisch verslag de achtergrond schetst die betekenisvol kan zijn voor de interpretatie van de vastgestelde klachten.

Dit verslag is een van de nieuwe elementen uit het rechtsplegingsdossier die de Raad bij zijn oordeel betreft evenals de poging tot zelfdoding van verzoekster.

Wat het medische attest betreft meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekers haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen.

Rekening houdend met het niet geloofwaardig karakter van van het asielrelaas van verzoekers meer bepaald dat zij in Afghanistan gedurende anderhalf jaar een buitenechtelijke of onwettige relatie hadden, waarvan de familie van verzoekster op de hoogte was, is het neergelegde attest geen bewijs van de aangehaalde feiten. Dit geldt ook voor de aangehaalde poging tot zelfdoding van verzoekster.

De Raad wenst ook te wijzen op de vermelding in het verslag waar gesteld wordt dat het moeilijk is op basis van twee sessies een volledig zicht te hebben op het psychologisch functioneren van betrokkene. Ook de opsteller van het verslag is zich bewust van de relativiteit van zijn vaststellingen.

Daar waar verzoekers verwijzen naar haar kwetsbare positie als vrouw in de specifieke context van morele misdrijven en het niet honoreren van een gearrangeerd huwelijk stelt de Raad vast dat verzoekers de aangehaalde feiten niet aannemelijk gemaakt hebben zodat de aangehaalde achtergrondinformatie niet dienstig is.

Daar waar verzoekers er op wijzen dat Afghaanse vrouwen die een minder conservatieve levensstijl aangenomen hebben, zoals degenen die terugkeren uit Iran of Europa, kunnen beschouwd worden als personen die sociale en religieuze normen schenden en het voorwerp van vervolging (*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan*) meent de Raad dat verzoekers niet *in concreto* aannemelijk maken dat dit voor hen geldt of dat alle personen die terugkeren uit Iran of Europa het voorwerp van vervolging zouden kunnen zijn.

Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar een arrest van 20 juli 2010 van het EHRM waarin sprake is van Afghaanse vrouwen die een Westerse levensstijl hebben.

Wat de verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch betreft meent de Raad dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet bewijst. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

2.6. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elk administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 EVRM.

In casu uiten verzoekers kritiek op het CEDOCA-rapport. Verzoekers verwijzen naar het standpunt van het UNHCR waarin het UNHCR zelf stelt dat het niet is omdat een district niet op de lijst staat dat het niet onveilig is. Verzoekers merken op dat het rapport van Cedoca dateert van januari 2011, terwijl in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven dat er moet worden rekening gehouden met het volatiel karakter van het gewapend conflict. Bovendien blijkt na simpel opzoekingswerk dat de stelling van het CGVS omtrent de provincie Parwan wordt weerlegd. Volgens het rapport van de organisatie ANSO van juni 2011 wordt de relatief kalme provincie van Parwan de laatste tijd onveilig. De provincie blijkt immers het doelwit te zijn geworden van verschillende zelfmoordaanslagen, waaronder een zelfmoordaanslag op 15 augustus 2011 waarbij 22 slachtoffers vielen. Enkel al in vergelijking met eind 2009 is er in de provincie, eind 2011 73 % meer geweld. Volgens de bevoegde autoriteiten van Frankrijk en Duitsland dient heel de provincie Parwan als onveilig te worden beschouwd.

Ten slotte menen verzoekers dat de bestreden beslissingen artikel 3 EVRM schenden, door geen rekening te houden met het reëel risico op ernstige schade bij het doorkruisen van bepaalde gebieden in Afghanistan teneinde hun woonplaats te bereiken, gelegen in het district Surkh Parsa. Zij zouden immers Shinwari en Siyagerd moeten doorkruisen om vanuit de luchthaven van Kabul het district Surkh Parsa te kunnen bereiken.

Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof in een arrest dd. 26 november 2009 er op gewezen dat het wel degelijk aan het CGVS is om een risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken. Volgens verzoekers werd dit gebrek ook recent vastgesteld in een arrest van de Raad van State dd. 18 juli 2011. Verzoekers verwijzen ten slotte nog naar een citaat uit een arrest van het EHRM betreffende de reisroute.

Wat betreft de verwijzing naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof 193/2009 van 26 november 2009 wijst de Raad er op dat dit arrest niet stelt dat het Commissariaat-generaal artikel 3 van het EVRM moet onderzoeken, maar dat de beoordeling van medische problemen die onder de toepassing van het artikel 3 van het EVRM via een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet strijdig is met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De Raad verwijst naar het arrest nr. 56 308 van de RvV dd. 18 februari 2011 in het kader van verzoekers' vierde asielaanvraag, waarin met betrekking tot de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gesteld: *"De Raad is verder van oordeel dat verzoekers evenmin in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelde eerder vast dat de identiteit, de afkomst en de nationaliteit van verzoekers niet konden worden nagegaan omdat ze geen enkel (identiteits)document hadden ingediend. Bovendien uitte de Raad het vermoeden dat ze wel in het bezit waren van documenten maar die niet voorlegden. Verder was de Raad ook van oordeel dat verzoeksters kennis van haar beweerde streek van afkomst ingestudeerd was (zie RvV 27 april 2009, nr. 26.477 en RvV 27 april 2009, nr. 26.478). Verzoekers legden bij hun vierde asielaanvraag geen identiteitsdocument neer, zodat de bovenstaande vaststellingen onverminderd van kracht blijven. De Raad wijst erop dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet kan volstaan met een verwijzing naar zijn nationaliteit maar enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Bij de beoordeling van de noodzaak om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, moet rekening worden gehouden met de toestand in de regio waar verzoeker in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Degene die geen duidelijkheid over zijn voorgehouden nationaliteit en feitelijke herkomst verschaft, maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk (RvS 29 maart 2010, nr. 202.487). Gelet op het feit dat verzoekers*

niet aantonen van waar ze afkomstig zijn, maken ze evenmin aannemelijk dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De vraag of het district Surkh Parsa al dan niet veilig is, is bijgevolg verder niet dienstig.”

Het tweede middel is niet gegrond.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS